

Arrest

**nr. 58 530 van 24 maart 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DEVOLDERE, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 april 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 21 april 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 juni 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 december 2010.

1.3. Op 15 december 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 december 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Tlemcen. U zou in 2006 naar Frankrijk zijn gereisd waar u bij uw oom langs moederskant en bij uw zus zou hebben verbleven. U zou er gewerkt hebben en vervolgens, omdat er geen andere oplossing was, asiel hebben aangevraagd. U zou een negatief antwoord gekregen hebben en in 2008 naar Algerije zijn teruggekeerd. In april 2009 zou u door de politie van Tlemcen geconvoceerd zijn omwille van het verkopen van een auto met valse papieren. U zou meegedeeld hebben dat u de auto zelf gekocht had van een zekere H.(...) H.(...), een politieagent. Vervolgens zou ook hij zijn ondervraagd en de politie zou een proces-verbaal hebben opgesteld waarin stond neergeschreven dat de auto van H.(...) H.(...) was, u deze van hem gekocht had en vervolgens aan A.(...) had doorverkocht. Jullie zouden voor de rechter hebben moeten verschijnen en elk apart zijn ondervraagd. Hierna werd er u meegedeeld dat u later zou worden opgeroepen in kader van het verdere verloop van het onderzoek. In juli 2009 zou H.(...) samen met een vriend u thuis zijn komen ophalen. Hij zou u met de dood bedreigd hebben indien u de volgende keer voor de rechtbank zou verschijnen. In september 2009 zou u een convocatie van de rechtbank ontvangen hebben, maar zich niet zijn gaan aanbieden. Rond 28 november 2009 zou u uw ouderlijk huis verlaten hebben om het land per boot te verlaten. Rond 29 november 2009 zou u in Spanje zijn aangekomen. U zou er drie à vier maanden bij een vriend gelogeed hebben. U zou in april 2010 in België zijn aangekomen en op 21 april 2010 heeft u hier asiel aangevraagd. In juni 2010 zou u via uw moeder vernomen hebben dat er een vonnis bij verstek tegen u is uitgevaardigd. In augustus 2010 zou een man uit Algerije uw rijbewijs en twee convocaties van de rechtbank voor u hebben meegebracht, maar u zou deze convocaties verloren hebben op het moment dat u van het Klein Kasteeltje naar een ander centrum verhuisde.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo kan er aan uw asielaanvraag geen geloof worden gehecht en dit om verschillende redenen. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs kan neerleggen met betrekking tot uw problemen in Algerije. Zo beweert u dat er drie convocaties van de rechtbank per post bij u thuis in Algerije zouden zijn toegekomen (gehoorverslag CGVS, p. 4 en p. 8). Twee daarvan zouden u hier in België in augustus 2010 zijn overhandigd via een persoon die uit Algerije reisde (gehoorverslag CGVS, pp. 4 en 9). U zou deze stukken vreemd genoeg zijn verloren op het moment dat u van het Klein Kasteeltje naar een ander centrum verhuisde. In dit kader dient opgemerkt dat het ook wel merkwaardig is dat u van dergelijke documenten geen kopieën zou hebben genomen, temeer u al een asielaanvraag in Frankrijk had doorlopen en zich toch bewust moet zijn geweest van het belang van dergelijke documenten (gehoorverslag CGVS, pp. 4 en 5). Verder kan u ook het vonnis bij verstek van de rechtbank niet neerleggen, dit terwijl u hiervan op de hoogte was sinds juni 2010 en dit document in het bezit is van uw moeder (gehoorverslag CGVS, pp. 4, 5 en 9). Gevraagd waarom het niet mogelijk was om het te laten opsturen, beweerde u dat u niet wist dat er een tweede interview ging komen (gehoorverslag CGVS, p. 5). Dit argument is niet afdoende aangezien de eerste keer dat u documenten ontving, in augustus 2010, dit ook al na uw eerste gehoor was dat op 2 juni 2010 had plaatsgevonden (gehoorverslag CGVS, p. 9; Vragenlijst dd. 02/06/2010). Toen er u op het einde van het gehoor nogmaals gevraagd werd waarom die persoon vanuit Algerije niet uw vonnis had meegenomen samen met de twee convocaties, antwoordde u kortweg dat hij het niet heeft meegenomen zonder hiervoor een geldige uitleg te kunnen verschaffen (gehoorverslag CGVS, p. 9). Gezien het belang van een dergelijk document is het onbegrijpelijk dat u blijkbaar geen enkele inspanning hebt ondernomen om dit stuk in uw bezit te krijgen en een dergelijke toch wel zeer nonchalante houding ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Deze appreciatie wordt onderstreept door het feit dat u aanvankelijk tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS verklaarde dat het vonnis bij verstek naar uw huis werd opgestuurd (gehoorverslag CGVS, pp. 3 en 4). Op het einde van het gehoor echter wijzigde u uw verklaringen door te stellen dat na het ontvangen van een convocatie uw moeder naar de rechtbank gegaan is om daar zelf het vonnis te gaan ophalen (gehoorverslag CGVS, p. 9). U dan gepeild waarom u, gezien het vonnis dateert van maart 2010, het bestaan hiervan pas in juni 2010 zou hebben vernomen, stelt dat u hier was en uw moeder niets had ondernomen. Pas in juni 2010 zou u haar naar het verdere verloop van uw zaak hebben gevraagd. U had niet vaak contact met haar omdat u niet veel geld zou hebben gehad (gehoorverslag CGVS, p. 9). Ook deze weerom zeer laconieke houding kan totaal niet overtuigen.

Mocht er enig geloof aan deze door u aangehaalde motieven kunnen worden gehecht, kan er toch van worden uitgegaan dat u zich sinds uw aankomst in België zou hebben geïnformeerd over de stand van zaken in uw dossier en de vaststelling dat u dit hebt nagelaten ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid.

Daarnaast dient ook nog te worden aangestipt dat u in uw verklaringen opgenomen in de Vragenlijst, ter voorbereiding van het gehoor op het Commissariaat-generaal, geen enkele allusie gemaakt hebt op het feit dat u meerdere keren geconvoceerd bent geworden alsook dat er effectief een vonnis bij verstek tegen u is uitgevaardigd, een gegeven waarvan u duidelijk aangeeft op het moment van dat bewuste gehoor al op de hoogte te zijn geweest (zie Vragenlijst dd. 02/06/2010 vraag 3, punt 1, 2 en 5, p. 2). Na confrontatie met deze lacunes beweerde u deze feiten wel degelijk te hebben gemeld (gehoorverslag CGVS, pp. 8 en 9). Deze bewering is echter niet afdoende aangezien het verslag u in het Arabisch werd voorgelezen, u geen aanvullingen wenste te doen en u het verslag voor waar ondertekend hebt (zie Vragenlijst dd. 02/06/2010, p. 3). Het niet eerder aanhalen van het bestaan van verschillende convocaties en vervolgens een vonnis bij verstek wijst andermaal op het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas.

Daarenboven hebt u meer dan drie maanden in Spanje verbleven (29 november 2009 tot april 2010) zonder hier asiel aan te vragen (gehoorverslag CGVS, p. 2). U gevraagd naar de redenen hiervoor geeft aan dat u niet wist hoe asielaanvragen daar verlopen en u dacht dat er in Spanje geen asielaanvragers worden aangenomen (gehoorverslag CGVS, p. 3), wat geen afdoende verklaring is temeer u zich wel bij het Rode Kruis bent gaan aanbieden om 'hulp' te ontvangen (gehoorverslag CGVS, p. 5 + zie Spaans document). Het feit dat u bij het Rode Kruis niet geïnformeerd werd over de asielprocedure aangezien u de taal niet sprak en zij u hierover niet aanspraken (gehoorverslag CGVS, p. 5), zijn andermaal geen afdoende verklaringen aangezien u blijkbaar wel wist waar u zich diende aan te melden om ondersteuning te ontvangen. Bovendien kan er nergens uit uw verklaringen worden afgeleid dat u Spanje omwille van één van de redenen van de Conventie diende te verlaten. Van iemand die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten kan er toch verwacht worden dat een dergelijk persoon bij aankomst in een land als Spanje, zich informeert over de mogelijkheden in dit land om bescherming te krijgen. Daarenboven geeft u zelf aan in Spanje bij een vriend te hebben verbleven die u daar kent, een reden temeer waarom er van u kan verwacht worden zich hieromtrent te hebben geïnformeerd (gehoorverslag CGVS, p. 2). De vaststelling dat u hiertoe geen demarches hebt ondernomen ondermijnt eens te meer uw geloofwaardigheid.

In dit kader dient nog aangestipt dat u, gevraagd naar de reden waarom u uiteindelijk in België asiel bent komen vragen, als initieel antwoord geeft dat men hier na zes maanden mag gaan werken en u opvang krijgt in een centrum (gehoorverslag CGVS, p. 6).

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er geen verder geloof worden gehecht aan uw vrees voor vervolging.

Wat betreft de subsidiaire bescherming dient opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Algerije blijkt dat er tegenwoordig in de grote stadscentra van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zoals uit de informatie blijkt waarover het Commissariaat-generaal beschikt- en waarvan u een kopie zult vinden in het administratieve dossier- is de situatie, die momenteel genormaliseerd is in alle grote stadscentra, er niet van dien aard dat de burgers het voorwerp vormen van ernstige bedreigingen van hun leven of van hun persoon wegens blind geweld in kader van een gewapend intern of internationaal conflict.

Het door u neergelegde document, namelijk uw rijbewijs, biedt enkel een aanwijzing van uw identiteit, een gegeven dat hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide eerste verwerende partij, met name "De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister bevoegd inzake aangelegenheden die betrekking hebben op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met name de Minister van Asiel- en Migratiebeleid", niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing onvolledig en onjuist gemotiveerd is, daar deze op geen enkele wijze ingaat op het gegeven dat de directe aanleiding van zijn vertrek gelegen is in de problemen die hij kende met H.H., die zelf ook politieagent is. Volgens verzoeker is dit gegeven zeer belangrijk nu hij hierdoor geen hulp of bescherming meer kon inroepen van zijn eigen autoriteiten. Verzoeker is dan ook van oordeel dat hij onder het toepassingsgebied valt van artikel 1 van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet omdat hij in zijn land van herkomst een gegronde vrees heeft om onterecht vervolgd te worden, temeer er reeds een verstekvonnis lastens hem werd uitgesproken. Hieruit blijkt dat de Algerijnse autoriteiten hem geen voldoende bescherming kunnen bieden, aldus verzoeker. Voorts voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat hij reeds bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte was van het bestaan van een vonnis bij verstek. Hij verduidelijkt dat hij pas in juni 2010, na het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en na het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, via zijn moeder heeft vernomen dat er lastens hem een verstekvonnis was uitgesproken in maart 2010. Het gaat volgens verzoeker dus duidelijk om een vergissing.

In ondergeschikte orde meent verzoeker in aanmerking te komen voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij poneert dat hij als Algerijn het risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade, zoals foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen en stelt te hebben aangetoond dat de lokale overheid hem hiertegen niet kan beschermen. Hij wijst er voorts op dat uit het veiligheidsrapport dd. 2010 van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat de actuele situatie in Algerije nog steeds ernstige veiligheidsrisico's kent.

Er worden geen nieuwe documenten bij het verzoekschrift gevoegd.

3.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij geen enkel begin van bewijs kan neerleggen met betrekking tot zijn problemen in Algerije en hij in het bijzonder de drie convocaties van de rechtbank die per post bij hem thuis in Algerije zouden zijn aangekomen en het vonnis bij verstek niet bijbrengt en hij bovendien blijkbaar geen enkele inspanning heeft ondernomen om dit laatste stuk in zijn bezit te krijgen, toch wel zeer nonchalante houding die zijn geloofwaardigheid ondermijnt, (ii) hij aanvankelijk tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal verklaarde dat het vonnis bij verstek naar zijn huis werd opgestuurd, om op het einde van het gehoor zijn verklaringen te wijzigen door te stellen dat zijn moeder na het ontvangen van de convocatie naar de rechtbank is gegaan om zelf het vonnis te gaan ophalen en het verder totaal niet kan overtuigen dat hij pas in juni 2010 op de hoogte zou zijn gebracht van het bestaan van dit vonnis, dat dateert van maart 2010, (iii) hij in zijn verklaringen opgenomen in de vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor op het Commissariaat-generaal geen enkele allusie heeft gemaakt op het feit dat hij meerdere keren geconvoceerd is geworden alsook dat er effectief een vonnis bij verstek tegen hem is uitgevaardigd, wat andermaal wijst op het ongeloofwaardige karakter van zijn asielrelaas, (iv) hij meer dan drie maanden in Spanje heeft verbleven zonder er asiel te vragen, hij hiervoor geen afdoende verklaring geeft en bovendien nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat hij Spanje omwille van één van de redenen van de Conventie diende te verlaten, (v) hij, gevraagd naar de reden waarom hij uiteindelijk in België asiel is komen vragen, initieel als antwoord geeft dat men hier na zes maanden mag gaan werken en opvang krijgt in een centrum, (vi) uit een analyse van de situatie in Algerije blijkt dat er tegenwoordig in de grote stadscentra van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet omdat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de situatie, die momenteel genormaliseerd is in alle grote stadscentra, er niet van dien aard is dat burgers het voorwerp vormen van ernstige bedreigingen van hun leven of van hun persoon wegens blind geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict en (vii) zijn rijbewijs enkel een aanwijzing biedt van zijn identiteit, gegeven dat niet ter discussie staat.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477;

RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 15 december 2010 (CG nr. 1013804), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen zodat deze onverminderd overeind blijven en beschouwd worden als zijnde hier hernomen. Met de algemene kritiek dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op geen enkele wijze ingaat op het gegeven dat de directe aanleiding van zijn vertrek gelegen is in de problemen die hij kende met H.H., die politieagent is, en de loutere bewering dat dit gegeven zeer belangrijk is nu hij hierdoor geen hulp of bescherming meer kon inroepen van zijn eigen autoriteiten, gaat verzoeker immers volledig voorbij aan de kern van de motivering waarin op omstandige wijze wordt toegelicht waarom de door hem aangehaalde vluchtmotieven ongeloofwaardig zijn. Aangezien aan verzoekers relaas om de redenen uiteengezet in de bestreden beslissing geen geloof kan worden gehecht, is het niet relevant dat de persoon met wie hij beweert problemen te hebben gekend politieagent is. Daarenboven betekent het loutere gegeven dat verzoeker een conflict zou hebben gehad met een politieagent niet dat de autoriteiten hem geen bescherming zouden bieden. Dit blijkt overigens ook uit verzoekers verklaringen. De Raad leest immers in het gehoorverslag: “(...) ze vroegen me van wie ik het gekocht had en ik zei van H.(...)H.(...) de agent. Hij werd opgeroepen en er begon een procedure voor de rechtbank, er werd proces-verbaal opgesteld door de politie opdat we voor rechtbank konden gaan. (...) **Wanneer werd u geconvoceerd mbt auto? April 2009 (...)** **Wanneer ondervroeg de politie de agent van wie de auto gekocht had? Ongeveer vijf dagen later** **Wat heeft de politie in proces-verbaal gezet? Dat de auto van H.(...)H.(...) was en dat ik het van hem gekocht had en ik het vervolgens aan A.(...) had verkocht (...)** **Wat zei de rechter? We werden elk apart ondervraagd en toen ik naar binnen ging vroeg hij me van wie ik het gekocht had en ik zei dat ik het van H.(...)H.(...) gekocht had, dat was voor onderzoek daarna gingen we nog eens opgeroepen worden** **Wat zei de rechter toen u zei dat u het van H.(...)H.(...) had gekocht? Hij stelde proces-verbaal op, hij zei ok en tot de volgende keer”** (administratief dossier, stuk 4, p. 6). Hieruit blijkt dat de autoriteiten H. H. hebben ondervraagd nadat verzoeker hem had aangewezen als zijnde de persoon van wie hij de wagen had gekocht, hetgeen er op wijst dat zij hun onderzoek wel degelijk objectief uitvoerden. Zelfs indien de door verzoeker aangehaalde feiten al geloofwaardig zouden zijn – quod non – toont hij niet aan dat deze feiten het gemeenrechtelijk karakter overstijgen, noch maakt hij aannemelijk dat de overheid geen bescherming zou hebben geboden tegen de bedreigingen van H. H..

Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift nog beweert dat hij pas na het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken in juni 2010 op de hoogte is gebracht van het feit dat er in maart 2010 een verstekvonnis werd uitgesproken, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker tijdens zijn gehoor uitdrukkelijk verklaarde **“Wist u op het moment dat u Vragenlijst dat er vonnis was uitgesproken? Ja** **Waarom hebt u dan hierover niets gezegd? Toch wel ik heb er over gesproken, ik kreeg niet veel vragen tijdens eerste interview”** (administratief dossier, stuk 4, p. 9) en de bewering in het verzoekschrift dan ook haaks staat op verzoekers eerder verklaringen.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.5. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker

zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de eerste plaats beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag. In acht genomen wat vooraf gaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. Waar hij in onderhavig verzoekschrift poneert dat hij als Algerijn het risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade, zoals foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen en stelt te hebben aangetoond dat de lokale overheid hem hiertegen niet kan beschermen, blijft hij immers steken in blote beweringen die niet met het minste begin van bewijs worden gestaafd.

Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, blijkt voorts uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat er tegenwoordig in de grote stadscentra van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet omdat de situatie, die momenteel genormaliseerd is in alle grote stadscentra, er niet van dien aard is dat burgers het voorwerp vormen van ernstige bedreigingen van hun leven of van hun persoon wegens blind geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict. Verzoeker brengt geen concrete gegevens bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daaruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Met de loutere opmerking dat uit het 'veiligheidsrapport dd. 2010 van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen' blijkt dat de actuele situatie in Algerije nog steeds ernstige veiligheidsrisico's kent, wordt immers geen afbreuk gedaan aan de analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in de grote stadscentra van Algerije zodat voornoemde analyse door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

3.6. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS